

Blomsterdalen (uddrag)

Blomsterdalen (uddrag)

Jeg-fortælleren - en ung unavngiven grønlandsk kvinde - er netop taget fra sit barndomshjem i Nuuk og sin kæreste, Maliina, for at studere antropologi på Aarhus Universitet.

- Mine nye medstuderende ligner en flok unge, der har kendt hinanden i lang tid. De griner højt ad
5 hinandens jokes, de snakker som en gruppe barndomsvenner, der ikke har set hinanden i et par
år. Jeg sidder blandt dem og griner, når de griner, selv når jeg ikke forstår, hvad de griner ad,
drikker min øl og går på toilettet hvert kvarter for at tænke over, hvad jeg kan sige. Bordets
opmærksomhed går til den nordiske gud¹ fra min læsegruppe. Mads eller Mathias eller Martin.
Det kan jeg ikke huske. Potato potato.
- 10 „Hvorfor skiftede du studie?“ er der en pige, der spørger ham.
„Fordi der er jo så mange jobmuligheder derude, I ved, for filosoffer,“ siger han, og alle
kigger indfølelse på ham.
„Åh, det er en slagmark derude,“ svarer pigen.
Jeg må have hørt noget forkert, så jeg strammer mine kæbemuskler og fjerner trykket fra
15 mine ører, så jeg kan høre bedre. De begynder at diskutere, hvor de kan tjene flest penge, når de
bliver færdige. De vil starte konsulentfirmaer op, arbejde for Undervisningsministeriet.
„Penge siger mig ikke noget,“ siger pigen, „jeg vil gerne arbejde for Kræftens Bekæmpelse
eller være udstationeret i Vestafrika for at udrede virus smitteveje, for eksempel.“
„Hvad har du tænkt dig at lave, når du bliver færdig?“ spørger pigen Guden.
20 „Løse alle samfundsproblemerne,“ siger han.
Fedt, tænker jeg, hans geist kunne vi bruge i Grønland. Men så begynder de at grine.
Jeg kommer frem til, at de er sarkastiske, så jeg tvinger mig selv til at grine med.
„Nej, jeg skal faktisk hjem til Skive og finde arbejde der, måske i kommunen,“ siger han.
Jeg klapper på bordet og griner højt og bliver ved, indtil jeg finder ud af, at jeg er alene om
25 det. Al opmærksomheden vender sig pludselig mod mig. For første gang i dag er der helt stille i
to meget akavede sekunder.
„Er jeres natur ikke helt vanvittigt storslået oppe på Grønland?“ spørger den nordiske gud.
Jeg nikker.
„Hvis du savner det, så kan du jo tage toget hen til Himmelbjerget. Det er kun halvanden time
30 herfra,“ siger han og smiler.

„Himmelbjerget?“ spørger jeg.

„Ja, det var Danmarks højeste punkt i gamle dage, indtil man fandt ud af, at det var det ikke alligevel,“ siger han.

„Hvor højt er det?“ spørger jeg.

35 „Omkring 140 meter.“

Jeg begynder at grine ukontrolleret.

„I mener, Himmelbakken? Himmelvorten. Himmelbumsen,“ bliver jeg ved.

De griner nervøst, og min hjerne begynder at køre på fuldt drøn for at finde på noget sjovt.

„Der hvor jeg kommer fra, har vi Amaamaasat, Allaangasut og Uttussuattaat. Det betyder

40 Falske Bryster, Spredte Ben og Kæmpe Kusse,“ griner jeg.

„Ej, seriøst?“ spørger Louise.

„Ja!“ griner jeg.

„Hvor perverst,“ fniser den nordiske Gud.

Jeg fremtvinger en lille latter, da resten af gruppen begynder at grine med ham. Al

45 opmærksomhed vender tilbage til ham, og jeg sidder og bider negle med krummede tæer i nogle minutter, før jeg lister mig ud af baren og tager hjem til min mørke lille hule².

37. Pige. 15 år. Hængning uden for et tømrerværksted med en ledning.

But in the end a person needs more courage to live than to kill herself, står der på Maliinas Instagram-historie. Jeg sender et spørgsmålstegn.

50 „En pige på femten har begået selvmord i Tasiilaq³,“ svarer hun.

Jeg sender en grædende emoji og et knust hjerte.

„Har du lyst til at skype?“ spørger hun.

Jeg smukkeserer mig hurtigt og lægger mig ned på sengen med en T-shirt, der viser min kavalergang. Jeg har svært ved at lægge mig til rette, fordi jeg strammer alle mine muskler, når

55 jeg kommer i tanke om, hvor meget jeg gjorde mig selv til grin i aftes. Hendes venlige ansigt dukker op på min bærbar.

„Hej,“ smiler hun.

Hej, min kære.

„Hvordan var din første dag? Fortæl om alt,“ siger hun.

60 „Det gik fint. Men det har jeg ikke lyst til at snakke om nu,“ siger jeg og fortsætter, „er du allerede gået i seng?“

„Ja.“

„Kendte du hende, der begik selvmord?“ spørger jeg.
„Ikke sådan rigtigt, men jeg ved, hvem hun er. Jeg plejede at passe hendes lillebror.“
65 „Hvad er der sket?“
„Hvad tror du? Hun havde drukket,“ siger hun.
„Men hun må da have haft det dårligt, siden hun havde mod til at begå selvmord.“
„Det er ikke mod. Det er det modsatte,“ siger hun.
„Hun må have følt sig alene,“ siger jeg lavt.
70 „Der er altid hjælp at få,“ siger hun bestemt.
„Men det kan tage op til flere år at skaffe hjælp, og ...“
„Jeg har en lille overraskelse til dig,“ afbryder hun mig og smiler lidt genert.
„En overraskelse?“
„En lille gave til dig på din første skoledag,“ siger hun og løfter sin dyne, „tadaa!“
75 Hendes nøgne krop kommer frem, og jeg rører instinktivt på skærmen og glemmer alt.

*

„Mit hjerte gør ondt,“ sagde jeg til lægen.
Han lyttede til det.
„Det banker normalt,“ smilte han.
80 „Hvorfor gør det så så ondt?“
Han rørte lidt ved mine små, hårde bryster, som var begyndt at vokse, så på min hals.
„Har du været lidt ked af det? Går du rundt med nogle tanker?“ spurgte han.
Jeg nikkede.
„Hvad for nogle tanker?“
85 „At jeg har lyst til at forsvinde og aldrig blive fundet igen.“
„Hvorfor dog det?“ spurgte han.
„Bare fordi,“ sagde jeg og fortsatte, „så ville jeg gå qivittoq, du ved, gå i fjeldet og blive til et spøgelse.“
„En fjeldgænger⁴,“ sagde han, og jeg nikkede.
90 „Ja, en fjeldgænger.“
Han rejste sig op og gik ind til en sygeplejerske, der stod og sorterede piller bag en halv væg.
„Hvad gør man med selvmordstruede her?“ hviskede han til hende.
Sygeplejersken kiggede lidt på mig, før hun vendte sit blik væk igen. Hun løftede sine skuldre.
95 „Det ved jeg ikke. Den sociale afdeling i kommunen?“
„Vi har mange patienter i dag,“ sagde lægen, da han kom tilbage, „jeg synes, du enten skal

fortælle det til de mennesker, du stoler på, eller også synes jeg, du skal prøve at kontakte kommunen og høre, om der er en voksen der, der kan hjælpe dig.“

„Men min anaana⁵ arbejder der,“ sagde jeg.

100 „Ellers kan du ringe til Attavik⁶, det er gratis, og de åbner klokken nitten og har åbent frem til enogtyve.“

Jeg har svært ved at koncentrere mig til min læsegruppes første hyggemøde, fordi jeg har abstinenser efter Maliinas krop, som jeg ikke kunne røre ved i nat.

„Hvad synes du?“ spørger den nordiske gud.

105 Jeg nikker.

„Til hvilket? To eller tre møder om ugen?“

„Det er op til jer,“ smiler jeg.

„Jeg synes stadigvæk, det er bedst med fire møder om ugen,“ siger Cecil, „bare et par timer efter undervisning.“

110 Hun har en sønderjysk dialekt, tror jeg.

„Det har jeg simpelthen ikke tid til, ikke når jeg også skal følge mit træningsprogram,“ siger guden og rejser sig op for at gå på toilettet.

„Han hælder jo vand ud af ørerne!“ udbryder Cecil, da han forsvinder bag et hjørne.

„Fuldstændig!“ siger Louise.

115 „Hvad? Har han ørebetændelse?“ spørger jeg.

„Hvad?“ spørger Cecil.

„Det håber jeg da ikke,“ siger Louise forvirret.

De kigger underligt på mig, før de fortsætter med at diskutere fordele og ulemper ved at mødes fire gange om ugen. Guden kommer tilbage og sætter sig på bordet og stirrer på en anden
120 gruppe med kun piger, mens han stryger sit gyldne hår lidt for ofte.

„Må jeg gerne låne en kuglepen?“ afbryder jeg, så jeg kan lade, som om jeg er effektiv.

„Du må gerne få den her,“ siger Louise.

„Hvis vi også skal lave mad sammen en gang om ugen, så er det altså nok med to-tre lektiemøder om ugen,“ siger guden.

125 „Det er jo noget helt andet, der er det jo hygge,“ siger Cecil.

„Nå, men jeg kan ikke deltage i det fjerde møde. Så enkelt er det,“ siger han og begynder at pakke sine notatbøger ned.

„Jeg synes, du skal stikke en finger i jorden,“ siger Cecil.

Louise nikker.

130 „Hvorfor skal han det?“ spørger jeg.

„Fordi det er vigtigt med det fjerde møde, når vi skal forstå alle grundbegreberne, specielt når vi har om faghistorien,“ siger Cecil.

„Men hvorfor skal han stikke en finger ned i jorden? Det giver da ikke mening?“

Cecil begynder at rykke sig irriteret på stolen.

135 „Det er en talemåde,“ siger Louise.

„Nåhr!“ udbryder jeg, „Det må I undskylde, jeg er ikke vant til dem.“

Vi griner og ånder lettet op.

„Har I ikke talemåder på Grønland?“ spørger Louise.

„Norddanmark,“ siger Cecil, „det kalder min far Grønland.“

140 „Jo, vi har talemåder.“

„Hvilke?“

„Itit toorukkit paasissavat,“ siger jeg og griner, „det finder du ud af, når du stikker en finger op i dit røvhul.“

„Hvad?“ spørger Cecil forarget.

145 „Det finder du ud af, når du stikker en finger op i dit røvhul.“

De begynder akavet at pille ved deres notatbøger.

„Jeg tager lige den her,“ siger Louise og tager den kuglepen, hun gav mig før.

„Itit meqqunissaqaaq,“ forsøger jeg igen med en anden talemåde, „du får hår på dit røvhul.“

De stirrer på mig med kæmpe, blå øjne.

150 „Nå ...“ siger Cecil og rejser sig op, „lad os tygge på det. Tre eller fire møder om ugen. Vi tager en afstemning næste gang.“

Vi går hen til de andre i baren. Jeg er udmattet og har lyst til at komme hjem til min hule, men jeg ved, at første uge af uni er vigtig, hvis jeg skal få nogle venner, så jeg sætter mig ned blandt de andre og smiler. Guden snakker om vandforurening i Kenya og generelt om

155 vandproblemet i verden.

„Vi har ikke nok energi til at omdanne havvand til ferskvand.“

Cecil snakker om ulighed i Centralasien.

„Når det kommer til konflikt og migration, er ulighed en meget negativ faktor i en globaliseret verden.“

160 Alle har deres bestemte verdensområde og problem, de kæmper for. Jeg har svært ved at følge med.

„Hvordan er det på Grønland?“ spørger guden.

„Vintermørket gør, at vi får for lidt D-vitamin om vinteren, så mange er depressive,“ siger jeg og lyder smart.

165 „Kan man ikke bare købe D-vitaminer? Eller det har man måske ikke råd til deroppe?“

„Du ser ellers ud til at være enormt solbrun,“ siger Louise og placerer sin hvide arm ved

siden af min brune, så det ligner et kampagnebillede mod racisme.

„Jeg har ikke fået sol hele sommeren,“ siger jeg.

Hun rører på min hud, og jeg tvinger min krop til at stå stille og ignorere ubehaget.

170 „Det er så fint,“ siger hun.

„Du burde se mig, når jeg har fået sol. Så er jeg beskidtbrun,“ siger jeg.

*

„Du er så beskidt!“ sagde anaana til mig, mens hun skrubbede mit ansigt og hænder med en grov badesvamp ude på badeværelset.

175 Jeg havde været ude på Tulugannguit hele dagen og ledt efter æg, som jeg kunne studere. Min hud var lidt forbrændt af solen, så badesvampen føltes ekstra grov, mens jeg sad nøgen i badekarret.

„Jeg sagde til dig, du ikke måtte blive beskidt,“ sagde anaana, „ikke når vi skal til fest!“

„Jeg var ellers forsigtig, jeg rørte ikke ved jord,“ klynkede jeg, „av!“

180 „Så! Tør dig og tag din kjole på,“ sagde hun og puffede mig frem til mit værelse.

Jeg tog lynhurtigt min hvide kjole på, bandt den lyserøde sløjfe om min talje og løb hen til anaana i køkkenet.

„Anaana!“

Hun kiggede på mine mørke knæ.

185 „Tag de hvide strømpegamacher på,“ sagde hun.

Jeg skyndte mig at finde mine hvide strømpegamacher og løb tilbage igen.

„Anaana!“

„Det hjælper jo ikke,“ mumlede hun stille og fortsatte, „du ser altid så beskidt ud, når du er blevet solbrun.“

190 Hun redte mit hår, ordnede min lyserøde sløjfe og kyssede mig på hovedet.

„Ej, hvor ser du fin ud,“ sagde hun, da min søster kom ind i sin lyserøde kjole og hvide sløjfe.

„Kom, lad os tage til fest.“

Jeg var jaloux på min søster hele aftenen, fordi anaana havde syet den lyserøde til hende og
195 den hvide til mig. Hun så ikke beskidtbrun ud i den lyserøde.

36. Mand. 32 år. Hoppede ud fra femte sal. Død af kvæstelser og indre blødninger.

Jeg er enormt liderlig og distraherer mig med rengøring. Jeg har allerede gjort rent i min hule og er i gang med at rydde op på alle fællesarealer på vores etage, da anaana ringer for tredje gang denne her uge. Jeg tager den ikke. Jeg ser også, at min tutor⁷ har skrevet en e-mail. Hun spørger, om jeg er o.k. Jeg har ikke været til undervisning i to uger. Jeg svarer hende, at jeg kommer til onsdagens timer og fortæller hende, at jeg er ved at komme mig over min sygdom, og at jeg beklager, at jeg ikke har bidraget til gruppearbejdet på det sidste. Jeg tjekker for grammatik to gange, før jeg sender beskeden. Mine medstuderende er enormt energiske, de er samlet fra morgenstunden, til de skal i seng, de arbejder sammen inde på Google Docs i weekender og så videre, og jeg har droppet det. Men det har jeg ikke tænkt mig at sige til Kirsten, min danske, midaldrende vejleder i Det Grønlandske Hus. Jeg gider ikke flere dømmende blikke.

„Nå, hvordan går det så?“ spørger hun, da jeg kommer ind på hendes kontor i stueetagen.

„Det går fint,“ smiler jeg.

„Kan du lide at bo her?“

„Mine bofæller er nogle svin, du skulle have set vores ovn, før jeg rensede den,“ siger jeg og forsøger at fjerne fedt og snavs fra mine fingre.

„Åh, det skal vi altså få gjort noget ved. Hvordan er det at bo i Aarhus, har du haft mulighed for at udforske byen?“

„Jeg har været lidt rundt. Jeg så en udstilling med en hel masse sex på AROS⁸ forleden, det var vildt sexet,“ siger jeg.

Hun griner.

„Hvordan går det med studiet?“ spørger hun.

„Jeg har været syg i noget tid, men det går ellers fint,“ siger jeg og bider min neglerod af, så det begynder at bløde.

„Kender du nogen her? Har du fået nye venner?“

„Jeg ... jeg har været en del sammen med min læsegruppe,“ siger jeg, „men jeg har bare virkelig svært ved at forstå dem nogle gange. Specielt deres sarkasme.“

„Ja, sådan er det her, jeg synes også, det er pisseirriterende. Så sig det dog, som det er!“ siger hun, hvisker på pisse og hæver stemmen til sidst.

Vi griner.

„Du kunne måske lære mig at være sarkastisk?“

„Du behøver ikke at ændre den måde, du snakker til folk på. Jeg synes faktisk den grønlandske måde at snakke med hinanden på, du ved, direkte og upoleret, er meget mere ægte. Du er perfekt, som du er,“ siger hun og smiler.

Du ved ikke, hvordan jeg er.

„Det er lidt en anden verden, er det ikke?“ fortsætter hun, „Vores studerende her har nogle gange svært ved at få venner, det er meget normalt, men det er så godt, du er sammen med din

læsegruppe. En ting ad gangen. Det skal nok blive nemmere.“

Jeg smiler.

235 „Er der noget, du synes, har været svært?“ spørger hun.

Jeg hæver mine skuldre. Hun venter smilende.

„Jeg har savnet,“ siger jeg, „men det er o.k.“

Hun lægger sin rynkede hånd oven på min arm et kort øjeblik, jeg mærker hendes varme over hele kroppen og får pludselig enorm trang til at blive holdt om.

240 „Din familie?“ spørger hun.

„Nej, fandeme nej. En kvinde,“ siger jeg.

„Din kæreste?“

Jeg hæver mine skuldre.

245 „Du skal nok klare dig,“ siger hun og aer min arm, så jeg får lyst til at græde, „og du skal huske, at jeg sidder lige her, hvis du får brug for at snakke, du skal bare to etager ned, så finder du mig.“

Jeg kigger ned på bordet og forsøger at holde mine tårer tilbage.

„Jeg har haft lidt svært ved at sove,“ siger jeg.

„Mmh? Tankemylder?“

250 „Måske ... eller nej, det er måske på grund af fugten. Jeg gider ikke holde vinduet åbent, for så kan der komme bænkebidere og edderkopper ind i mit værelse. Og så er det jo sådan, at jeg ikke gider sove, når Maliina, du ved, hende kvinden, er fire timer bagud,“ siger jeg.

„Hvorfor ikke?“

255 „Jeg kan ikke sove, når jeg ved, at hun er vågen, at resten af Grønland er vågen, jeg kan ikke falde til ro, jeg kan ikke lade være med at tænke på hende, jeg savner hende bare nogle gange, jeg ved bare ikke ... jeg ved ikke, om vi har en fremtid sammen, jeg ved ikke, hvad hun vil ... jeg ved ikke engang, hvad jeg vil, om jeg har lyst til at blive boende her, eller om jeg ville flytte tilbage til Nuuk, hvis hun ville komme sammen med mig,“ siger jeg og ånder ind. „Jeg er bare lidt træt, der er bare virkelig fugtigt i mit værelse, det er derfor, jeg ikke kan sove.“

260 „Ved du hvad,“ siger hun og tager en post-it, „du får også mit mobilnummer, så kan du ringe til mig, hvis jeg ikke er her. Jeg lover dig, det skal nok blive bedre.“

Jeg er i gang med at skrubbe det resterende snavs af ovnen, da jeg hører Skypemelodien spille og løber tilbage til mit værelse for at nå den.

„Hejsa,“ siger jeg.

265 „Nå, har du været til forelæsning?“ spørger Maliina.

„Nej. Jeg bliver nødt til at komme til onsdagens forelæsning. Jeg orker ikke rigtig mine medstuderende.“

„Det kan jeg godt forstå, men du bliver altså bare nødt til at holde ud,“ siger hun og fortsætter, „for man kan komme meget hurtigt bagud, hvis bare man misser nogle timer.“

270 „Jeg holdt møde med min vejleder i dag. Hun er meget sød,“ siger jeg.

„Godt! Hvad snakkede I om?“

„Om hvor fugtigt der er på mit værelse,“ siger jeg og bruger min hånd som vifte, „jeg føler ikke, jeg er skabt til at være i det her land.“

„Snakkede I ikke om, at du ikke er kommet til dine timer?“ spørger hun.

275 „Jeg skal nok lade være med at komme bagud,“ siger jeg let irriteret.

„Ved du hvad?“ siger hun.

„Hvad?“

„Så længe du flyver over Atlanterhavet snart og ind i mine arme, så skal alt nok gå. Jeg kan også hjælpe dig med dine eksamener, hvis det er,“ siger hun.

280 „Må jeg gerne spørge dig om noget?“

Hun nikker.

„Hvad er vi?“ spørger jeg.

„Hvad mener du?“

„Du ved, hvad er vi?“ spørger jeg igen og peger på mig, på hende og tilbage på mig igen.

285 „Vi er da kærester, er vi ikke?“ spørger hun som en slags selvfølge.

Jeg nikker smilende.

„Ja.“

Fra Niviaq Korneliussen: Blomsterdalen, Gyldendal 2020

Opgaver

290 Analytiske opgaver

- Læs romanuddraget fra *Blomsterdalen* af forfatteren [Niviaq Korneliussen](#). Giv et resumé af teksten i par
- Undersøg tekstens tid og miljø. Hvordan vil I karakterisere miljøet? Eller er der flere? Karakteriser de tidslige skift i teksten? Hvad er forfatterens formål med dem?
- 295 Undersøg tekstens fortæller og hendes relation til de andre studerende og Maliina. Hvilke antiteser træder frem i jeres personkarakteristik?

- Find mindst tre eksempler i teksten, hvor fortælleren føler sig uden for fællesskabet: Hvad karakteriserer de tre eksempler? Hvad udløser hendes følelse af fremmedgjorthed?
 - Fortolk tekstens tema på baggrund af jeres analyse.
- 300 ♦ Perspektivér teksten til uddraget fra [Caspar Erics](#) digt *Avatar*. Husk at inddrage både ligheder og forskelle mellem romanuddraget og digtet. Digtet findes i Litteraturportalens bibliotek.
- Læs [interviewet med Niviaq Korneliussen](#). Diskuter i grupper, om Korneliussens fortælling er vedkommende for jer. Får I lyst til at læse hele romanen som værklæsning?
- 305 Hvorfor/hvorfor ikke?

Kreativ opgave

- Genlæs og diskuter i par eller grupper af tre følgende citat fra *Blomsterdalen* hvor Maliina skriver på sin Instagram-historie: "But in the end a person need more courage to live than to kill herself." Skriv en blog-post med titlen: Retten til sit eget liv. Inddrag citatet i
- 310 bloggen.

Skriftlig opgave: Uden for fællesskabet

Skriv en analyserende artikel, hvor du undersøger to eksempler på litteratur med temaet at være uden for fællesskabet, nemlig romanuddraget *Blomsterdalen* af [Niviaq Korneliussen](#) og novellen *Tordenkalven* af [Johannes V. Jensen](#). Begge tekster findes i Litteraturportalens bibliotek. Du må

315 gerne, men behøver ikke, inddrage andre danskfaglige tekster.

I din artikel skal du analysere, fortolke og perspektivere de to tekster.

I din undersøgelse skal du anvende relevante tekstnedslag og særligt fokusere på:

- at analysere og fortolke de virkemidler, forfatterne anvender
 - at sammenligne skribenternes vinkel på temaet 'at være uden for fællesskabet'
- 320 ♦ at formidle din tekstforståelse klart for din læser med en fokuseret indledning og en nuanceret afslutning

Omfang af din artikel: tre-fire normalsider a 2400 enheder (antal anslag inklusive mellemrum).

¹ **den nordiske gud:** Medstuderende, jeget er i læsegruppe med. Jegets første beskrivelse af ham: ”Drengen lignede en gud fra nordisk mytologi med sit gyldne, bølgede hår og muskuløse krop”

² **min mørke lille hule:** Jegets kollegieværelse

³ **Tasiilaq:** By i Østgrønland, hvor Maliina kommer fra

⁴ **fjeldgænger:** Eneboer. I de traditionelle grønlandske fortællinger om en person, der enten af egen fri vilje eller udstødt af samfundet valgte at leve en eneboertilværelse i fjeldhuler. Man troede de med tiden udviklede overnaturlige evner; bl.a. troede man, at en fjeldgænger efter døden levede videre som spøgelse. I visse sammenhænge sættes der lighedstegn mellem at blive fjeldgænger og begå selvmord.

⁵ **anaana:** mor på grønlandsk

⁶ **Attavik:** En selvmordslinje.

⁷ **tutor:** Ældre studerende, der hjælper de nye studerende gennem første semester.

⁸ **AROS:** Kunstmuseum i Aarhus.